

ПРАВОСЪДИЕ.

Това се случило в старо време,

Един беден човек си нямал никакво животно на вратата. Работил чужда работа и спестил малко пари. С тях намислил да си купи магаре — най-евтино и полезно животно.

— Ще си карам джрва, жито на воденицата, ще ходя на пазар. Няма вече да мжкна на гръб джрва и чували с жито и брашно, мислел си човека и отивал на пазара.

Друг бедняк пък имал да дава и закарал магарето си да го продава. Двамата бедняци се срещнали на пазара.

— Една неволя купува, друга продава, казва поговорката.

Срещнали се бедняците и спазарили магарето. И отишли при съдията да им подпише продажбата. Но съдията го нямало. Чакали го до тъмно в съдилището и си отишли. Наговорили се да се яват при съдията на другия пазар — след една неделя.

За нещастие магарето умрело у купувача. И отишли при съдията не да им подпише продажбата, но да присъди, чийо е магарето: купувача си искал парите, а продавача не му ги давал.

— Магарето беше твое, когато умре, му казвал.

— Не беше мое, защото съдията не ни е подписал продажбата.

Съдията изслушал и двамата и ги запитал:

— Защо не дойдохте да ви подпиша продажбата?

— Ние дойдохме, но вас ви нямаше тук. Ние ви чакахме до вечерта и си отидохме. Съдията бил тогава по своя работа.

Той се замислил и рекал:

— И двама имате право . . .

— Ами кои ще плати магарето?

— Съдията е виновен и той ще го плати, добавил сам съдията и наброил парите на купувача,

Бедняците си тръгнали и си казали:

— Додето имаме такива съдии, нашия народ добре ще живее.